

Твій
милий
скрудує

Твій милий Скрудз

Меган Квінн

Переклад з англійської
Анастасії Коник

УДК 821.111(73)-3

К 32

Copyright © 2022

RESTING SCROOGE FACE by Meghan Quinn

Меган Квінн

К 32 Твій милий Скрудж [Текст] : повість / Меган Квінн ; пер. з англ. Анастасії Коник. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — 96 с.

ISBN 978-966-448-233-9

Хіба можна не любити той різдвяний час, коли скрізь мерехтять гірлянди, кружляють сніжинки, пахне печивом і пряниками, коли хочеться одягатися в кумедні светри з дзвіночками, а святковий настрій, здається, витає в повітрі? Але Нола точно знає, як це — ненавидіти свята. Вона розійшлася зі своїм хлопцем і повернулася у рідне містечко, де почала ремонт у батьківському домі. Нола намагається уникати святкової метушні, та головне для неї — уникати зустрічей із Калемом, який багато років тому розбив її серце. Проте дівчина й не підозрює, що Калєб досі її кохає. Одного дня Нола отримує лист від загадкового Скруджа, який так само ненавидить Різдво, і починає листуватися з незнайомцем. Але чи можна закохатися у того, кого зовсім не знаєш?

Ця настроєва добра історія — про те, що різдвяні дива таки трапляються, надто ж тоді, коли хтось дуже хоче допомогти їм статися.

УДК 821.111(73)-3

© Меган Квінн, текст, 2022

© Вікторія Кучма, обкладинка, 2023

© Анастасія Коник, переклад, 2023

© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2023

ISBN 978-966-448-233-9 (укр.)

ISBN 9781662510427 (англ.)

Усі права застережено

ПРОЛОГ

КАЛЕБ

Любе Різдво,

я зневажаю тебе.

Жорстоко? Можливо.

*Але чому мене повсюди переслідують твої
дратівні пісеньки й зворушливі чарівні історії
про сім'ю та єдність?*

*Чому всюди, хоч куди глянь, мерехтливі вог-
ники, блискучі кульки й радісні діти?*

*Чому ж ми так мусимо годинами стояти
на морозі, щоби побачити, як мер міста засві-
тить одну-єдину ялинку? У цю мить усі вже
знають, яка на вигляд ялинка із запаленими
вогнями — щонайменше дюжина їх розкидана
вдовж білих парканів на Мейн-стріт.*

І найважливіше: чому твої віддані шанувальники — у потворних різдвяних светрах, зі свіжоспеченими, невміло прикрашеними пряниками — переслідують мене містом і цікавляться, кого я цілуватиму під омелою цього року?

Відповідь — нікого.

НІКОГО!

Цей поїзд пішов багато років тому, коли я зіпсував те єдине, що було хороше в моєму житті. Тому, якщо хтось мене слухає, якщо хтось хоче запропонувати тимчасову полегкість від цих веселощів, від цих піднесених радощів, відомих також як моє особисте чистилище, я буду вдячний.

*Щиро —
твій **Скрудж***

— Що пишеш? — питає Арден, коли заходить у мою крамницю будівельних матеріалів.

Я підіймаю голову й бачу сімдесятирічного листоношу в червоно-зеленій смугастій водолазці під сорочкою для боулінгу.

Ага, навіть мої найближчі друзі, попри сорокарічну різницю у віці, не можуть втриматися від вимушеної необхідності весело проводити час.

— Нічого, — відповідаю я, зминаю лист і викидаю його у смітник. Чому я гадав, що мені полегшає від фіксування на папері свого презирства до святкового різдвяного періоду? — Ти готовий?

Арден бере сумку для боулінгу й усміхається.

— Готовий. Але ти, схоже, ні. Де твоя сорочка для боулінгу?

— У машині. Перевдягнуся, коли доберемося.

— Було б краще, якби ми прийшли на вечір боулінгу вже вбрані. Страхітливіше.

Я важко зітхаю і кладу обидві руки на касу.

— Ардене, я щойно промучився дві години, бо допомагав кучерявим бабусям у святкових жилетах обирати різдвяні гірлянди, в яких вони, на мою думку, матимуть найкращий вигляд під час різдвяного параду, що цього тижня відбудеться в спільноті для літніх людей. Дай мені спокій хоч на секунду.

— Знаєш, «Різдво — дурниці й нісенітниця»* було б менш багатослівним.

— Візьму до уваги, — відповідаю я. — Дай мені закрити касу, а тоді я відвезу твою зморшкувату дупу в Порт-Сноу.

Коли я витягаю касу й несу її в підсобку, Арден вигукує:

* Алюзія на епізод з «Різдвяної історії» Ч. Дікенса, в якому дядечко Скрудж з обуренням реагує на різдвяні привітання племінника. — *Прим. пер.*

— Ця твоя хамська прикра поведінка останнім часом не має нічого спільного з тим, що Нола Біслі повернулася в місто, еге ж?

Я зупиняюся, м'язи моєї спини напружуються, руки міцніше стискають касу.

Чи має моя паскудна поведінка — разом із божівільним листом до Різдва — щось спільне з тією, що пішла, з жінкою, яка щойно повернулася до нашого маленького зимового містечка в самому серці штату Мен?

Безумовно, має.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

— Поглянь на цих фігуристих чоловічків, — каже бабуся Луїза й перебирає численні декорації в крамниці «Вічне Різдво».

Цього ранку ми заїхали в Порт-Сноу, щоб зазирнути у «Лобстер Лендінг» — улюблений у нашому куточку світу сувенірний магазин, що славиться своєю м'ятною помадкою. Бувши палкими шанувальниками цієї помадки, ми мали стояти першими в черзі, тобто бабуся Луїза мала бути першою в черзі. І завдяки своїй тростині, прикрашеній до свят, немов справжня цукеркова тростина, вона прибирала людей зі свого шляху й просто розігравала карту бабусі, що насправді давала їй право ігнорувати суспільний стандарт «тримати свою тростину при собі», не отримуючи за це відплати.

Я зиркаю в бік бабусі Луїзи й бачу, що вона про-
водить вказівним пальцем по вирізьбленій скляній
прикрасі у формі чоловічка, — новинці, яку щороку
продають у крамниці «Вічне Різдво». І щороку бабу-
ся Луїза нею милується.

— Може, ти здасися нарешті й купиш собі таку? —
запитую я.

— Не мели дурниць, — вона кладе чоловічка на
місце. — Тридцять два долари — обурлива ціна за
таку прикрасу. До того ж я з тих жінок, чиї прикраси
є втіленням розкоші та класу. У моїй вітальні немає
місця для такого язичницького різдвяного декору.

— А як щодо спальні? — запитую я й підштовхую
її плечем.

Бабуся Луїза усміхається, її яскрава рожева пома-
да розтягується по губах.

— Це вже інша історія, — ми сміємося, і вона бере
мене під руку. — Як прекрасно звучить твій сміх. Зда-
ється, я не чула його відтоді, як ти сюди переїхала.

— Не було з чого сміятися, — відповідаю я.

І це правда. Після того як Кріс вигнав мене з на-
шої вишуканої квартири на Верхньому Іст-Сайді, коли
ми зрозуміли, що наші цілі на майбутнє різняться, —
спойлер: я хотіла сім'ю, а він — ні, — мені не було куди
йти. Не маючи вибору, я повернулася до свого рідного
міста, у Брайт-Гарбор, штат Мен. Брайт-Гарбор із насе-
ленням близько восьмисот життєрадісних любителів